

Dominika

Ráno v tramvaji přemýšlím o tom, proč většina starých chlapů nosí sluneční brýle. Kvůli módě to asi nebude, i když předpotopní design náhodou tuhle sezónu letí. Kvůli sluníčku taky ne, protože tuhle přestárlou generaci UVA a UVB záření vůbec nezajímá. Za jejich mladých let jim nikdo nevysvětlil, že to škodí a co to vůbec je. Anebo je taky docela dobře možný, že žádný takový záření dřív neexistovalo. Kdo ví?

Snad ty brýle nosí kvůli šedýmu nebo zelenému očnímu zákalu, brrrr! Pak mě ještě napadá: proč si tihle chlápci nikdy nekoupí nový tričko? Proč se v tom vedru paří v umělohmotný košili?

Paří... to je slabý slovo! Lomcuju okýnkem, ne a ne se otevřít. Předě mnou si stoupne kluk, na sobě má hadry od Vietnamců a sešmajdaný sandály, ale hezky se usmívá. Jedním trhem okýnko otevře – zazubím se, jak nejlíp to dovedu.

Úslužně se na mě zašklebí a pak na mě celou dobu čumí jak vejr. Ví to, protože mám nevidanej rozsah periferního vidění. A pak taky proto, že i já mám na nose černý brýle. Který nosím mimochodem samozřejmě kvůli všem důvodům, co jsem vyjmenovala před chvílkou, teda až na ten zákal! No a samozřejmě taky proto, aby mě co nejmíň lidí poznalo a já měla klid od čumilů.

Proč ještě nemám auto? Musím si udělat řidičák. Není normální, aby lidi jako já normálně cestovali sorkou, pokud k tomu samozřejmě nemají zvláštní důvod (a ten mě momentálně nenapadá). Možná přišla ta správná doba právě teď. Nejenom na řidičák, ale taky na stěhování. Po tom dnešním ránu se mi nikdo nemůže divit, že si chci sehnat podnájem.

Je vážně škoda, že jsem se narodila zrovna tady. Proč nejsou mí rodiče Američani, nebo aspoň Britové? Když žijete v takovém L.A., plave vám v obýváku žralok, a to ani nemusíte dostávat velký role, jako třeba Kleopatru nebo někoho podobnýho. Toho žraloka jsem viděla v jednom dokumentu na MTV, kterej byl o tom, jak si žijou slavní lidi. Žijou si fakt dobře.

Třeba 50 Cent má vedle postele automat na čokoládový tyčinky, do kterýho musí strkat drobáky. To je úlet, ne?

To si z českých herců nebo zpěváků fakt může dovolit málokdo...

Už dlouho jsem svého tátu neviděla tak rozzuřenýho. A to je co říct – je šílenej cholerik. Dneska ráno je fakticky maximálně vytočený, ale to se u rodin, které mají mladou dceru, stává, nebo ne?

Máma tiše rejdí u plotny a nechce přilívat olej do ohně, což je její věčná taktika, jestli se to dá tak nazvat. Táta si stejně myslí, že je to především vinou její výchovy, ale zrovna teď jí to nechce vyčítat a udělat z ní tak mého spojence. Táta je totiž v hádkách hotovej stratég. Většinou. Do chvíle, než mu úplně povolí nervy.

Je nad slunce jasnější, že tady už toho moc nenapravím, ale přesto se tak trochu ze slušnosti obhajuju a dohaduju. Takže zatímco se láduju kukuřičnejma lupínkama (který jím zásadně bez mlíka), povídám mu:

„Tati, klid. To se stává i ve slušnějších rodinách. Nedělám nic špatnýho. Prostě se jenom bavím. Jsem... mladá a divoká! Chtěl bys snad mít za dceru nějakou odpornou hnusku, co jenom sedí doma na zadku a háčkuje ubrusy?“

Maličko znejistím – dají se ubrusy háčkovat? Podle toho, jak vypadá jeho reakce, je to stejně jedno.

„Kdo tu mluví o ubrusech?!“ oboří se na mě a je sám sebou trochu zaskočen, protože na konci věty mu přeskochí hlas.

„A přestaň jíst, když se mnou mluvíš. Nějak zapomínáš na slušný vychování, mladá dámo.“

Máma ho poplašeně krotí: „No tak, Adame.“ Nesnáší hádky a křik (je trochu neurotická).

„Mladá a divoká,“ opakuje si. „Tohle o sobě říká moje dcera?“

Vrhne zlej pohled na mámu a pak zase na mě. „Máš aspoň kousek rozumu? Máš ty vůbec v hlavě mozek?“

Předstírám, že to se mnou ani nehne – což je částečně pravda – a pomalu dopíjím svůj čaj (naši nemají kávovar a instantní kafe se mi hnusí, to pijou jen barbaři!).

Na tom, když vám otec řekne, že nemáte mozek, vlastně není nic tak špatného, protože rodiče myslí všechno a za všech okolností dobře. A vůbec, lidi si říkají mnohem horší věci!

Jsem klidná.

Na dně kelímku, kterým jsem snídani zahajovala, zbylo ještě trochu jogurtu, a tak ho pečlivě a pomalu doluju lžičkou. Naprosto přesně vím, že ho tímhle klidem ještě víc naštvu. Málo věcí mu dokáže zahrát na nervy jako flegmatismus. Jsem naschvál strašaaaaaašně pomalá, což ho odjakživa maximálně vytáčelo.

Táta flákne časopisem o stůl – zašustí to jenom trochu, je to jen tenoučkej plátek, takže vztek si tím nevybije. Nemám mu podat Zlaté stránky? Au au.

„Jenom se na sebe podívej. To jsi to dopracovala, holčičko.“

„No jo, dyť já vím. Já to trochu přehnala s pitím, táto. Byla jsem prostě v náladě. Hele... Každý takhle vyváděl. Nemůžu za to, že mě ti idioti vyfotili a otiskli to v těch... sdělovacích prostředcích.“

Řekla jsem to schválně – sdělovacích prostředcích. Byla to jasná provokačka a tátovi to došlo. Prudce mu zaškube v pravém koutku pusy.

„Tak ty si ještě ke všemu myslíš, že je to legrační? Ty máš tu drzost a budeš si tu ze mě utahovat? Fracku jeden?“

Když řekl to „fracku“, zas mu trochu přeskočil hlas, jako kdyby mutoval. Měla jsem co dělat, abych se ne-
uchichtla.

Polkla jsem jogurt a pomalu zavrtěla hlavou: „Ne, tati. Takovou drzost nemám.“ Vzápětí jsem se instinktivně přikrčila, kdyby náhodou přiletěla facka.

Otec začal raději přecházet po místnosti ještě rychleji než předtím. Vypadal jako nějaký pološílený zvíře, který rovnou z lesa převezli do klece metr krát metr, a ono v ní zběsile lítá sem a tam.

Pravda, která by otce zabila, je ta, že jsem tak trochu počítala s tím, že bulvár se hned chytne. Popularita se má přiživovat, no ne? Paris Hilton a všechny tyhle opálené americké holky to dělají taky tak. A to ještě může být hůř. Taky ještě můžu chodit bez spodního prádla nebo brázdit Prahu v džípu a být úplně namol (ale zatím nemám ani džíp, ani řidičák).

Nic z toho ale neříkám nahlas. Přes všechno to pokušení otce maximálně vyštengrovat mám pořád pud sebezáchovy. Myslím, že facka by bylo to nejmenší, co by následovalo. Otec by začal vážně uvažovat, že mě pošle do nápravného zařízení, a nakonec by to možná udělal. Něco jako v *Rekviem pro panenku!* Ocitla bych se v psycho zámku plném šílců a lesbických zdravotních sester, a pak by se do mě zakoukal mladej černo vlasej instalatér...

„Ta vostuda,“ hořekuje táta, zatímco se oblíká do práce. To u něj znamená: montérky, kšiltovka, béžová bunda, podivně nasáklá vůní nějakého železa nebo čeho – hádám, že to nejde vyprat. Umolousaná taška přes rameno. V ní má propisku, nějaký sešit s oslíma rohama a taky, *ach můj bože*, termosku s čajem, která pamatuje pád socialismu a kterou mu každé ráno trpělivě chystá máma, protože jenom ona zná „ideální poměr medu a citronu“. Brašna s náradím přes druhé rameno. Děs!

Táta má s bráchou, mým strejdou Vaškem, instalatérskou firmu. Jmenuje se, *tříkrát bože*, „Strach a Strach.“ Pokoušely jsme se s mámou tehle název tátovi vymluvit, ale on si stál za svým: co jiného než příjmení můžou mít v názvu instalatéri-bratři? Jeho dalším argumentem bylo, že každého tento název zaujme a je snadno zapamatovatelný. Jako slogan na jejich dodávku si vymyslel „S námi nemusíte mít strach“, ale s tím nesouhlasil strejda, protože se mu to nějak nezdálo. Naštěstí.

Táta je opravdu týpek. Musím se přiznat, že se za něj trochu stydím a ještě jsem ho nevzala na žádnou akci. Mámu jo, ta se aspoň umí oblíct a občas zajde do solárka. U kadeřnice je pečená vařená.

Moje máma je furt doma, jako kteroukoliv ženu středního věku ji zlobí žlučník, a proto odešla do předčasného důchodu. Předtím dělala sekretářku na nějakém úřadě. Vracívala se domů kolem šestý – po práci ještě chodívala nakoupit a já jako dítě už jsem nedočkavě stála ve dveřích a dívala se jí do tašek, většinou zklamaná, že koupila jenom základní nudný věci a skoro nic navíc.

Prostě, nejsme žádná smetánka. No... Jak kdo! Minulý měsíc jsem si vydělala víc než otec za tři dohromady. Takže je docela přirozený, že na mě trochu žárlí. A to ještě neví, že mám slíbený focení pro jeden časák! Není to nic extra odvážného, taková decentka. Bude se to fotit v kasinu a já budu oblečená do červených společenských šatů. Ty druhé budou klasický *little black*.

Doufám, že se jednou dočkám nějakýho focení v tropech, třeba pro vlastní kalendář.

Kalendář má dneska každá nula.

Ale to všechno přijde, myslím. Nejlíp vypadám v plavkách – dřív nebo později si toho někdo všimne.

Když za tátou zabouchnou dveře, podívám se konečně důkladně do toho „sdělovacího prostředku“, kterým předtím mrštil na stůl. Projedu jenom titulky:

DOMINIČINA DIVOKÁ NOC

CO NÁM UKÁŽE PŘÍŠTĚ?

OOPS! MÁ STRACHOVÁ SMLOUVU S VÝROBCEM SPODNÍHO PRÁDLA???

Musím uznat, že s ohledem na to, kolik jsem toho ten večer vypila, na fotkách vypadám docela slušně. Však jsem moc dobře věděla, že jsou tam fotografové, nejsem blbá. Umím přece správně zapózovat, ne? Totiž, byl to takovej decentní striptýzek do spodního prádla. Na stole. To když pro mě DJ zahrál mou milovanou Kylie.

Striptýz... ten aspoň jednou za život udělá každá ženská, když se připije, a jen málokterá má to štěstí, že u toho vypadá tak dobře jako já.

Nad hlavou se mi zavlnila matčina zástěra (proboha, kdo dnes chodí doma v zástěře? Žijeme snad ve století páry? Je matka domácí otrok? Myslí si, že je zástěra slušivá?).

„Neměla bys tolik pít, Domí. Pak by sis neuržila takovou ostudu.“

„Mami. Ostuda je jedna věc, a popularita věc druhá.“

„Ty jsi ale pragmatik, holka.“

„To jako že jsem chytrá?“

„Ne. Že to máš všechno spočítaný do posledního halíře. Není ti stydno vydělat ani na tom, že někde ukážeš holej zadek. Co – někde! Ukážeš ho klidně celému národu.“

Založila ruce v bok. Víc než mámu teď připomínala babičku. Nemusela by. Na fotkách z mládí vypadala jako prvotřídní modelka.

„A ještě k tomu jsi drzá na tátu.“

Obhajuju se prakticky jenom proto, abych jí udělala radost:

„Chci být dobrá v tom, co dělám. K tomu, co dělám, patří i tenhle typ popularity. Věř mi. Je to v současné době úplně normální. Čeká se to ode mě.“

Neurčitě pokývá hlavou.

„Radši ale tátu neprovokuj,“ řekne nakonec, a já se nad tím musím, jakmile se zase otočí k dřezu, jenom ušklíbnot.

Taxíky si platím jenom výjimečně, a dělám to hrozně ráda. Tága jsou super. Jenom tak si mávnout na auto na ulici a potom dát řidiči pěkný dýško. Připadám si jako ve filmu, ovšem v mnohem lepším, než v jakém jsem kdy hrála.

Dívám se do mobilu, co že to mám dneska na programu. S potěšením zjišťuju, že dnešní den začíná úpravou nehtů, což je jeden z největších relaxů, jaký si dokážu představit. Škoda, že se u toho neleží, ale jen polosedí.

Dáša mi ve svém oranžovozlatém salonu „Glamour“ udělá kapučíno a potom samozřejmě japonskou kúru, která působí tak, že po ní nehty vypadají tak čistě, jako by se zrovna narodily a potom je ještě někdo pro jistotu vypral v pračce.

Dáša vyzvídá, jak to v tom mém slavném seriálu bude pokračovat. Mám tušení, že by se nejradši zeptala na ty fotky – všimla jsem si na pultíku u recepce novin, co otec ráno vztekle mrsknul na stůl v kuchyni. Dáša se ale rozhodla pro profesionální chování – nebude riskovat dobrou náladu své zákaznice laciným vyzvídáním. Svou zvědavost stejně dokáže krásně ukojit.

„A fakt tvůj otec prodá tu restauraci?“

„Hele, nech se překvapit.“

„A máti se od vás odstěhuje? Ježíš, v minulém díle jsi měla bezvadnej topík. Zara?“